



# LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA  
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR  
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: C/ LA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIO, NÚM. 20, BOTIGA  
TELEFONO 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ  
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

## CARNAVALESCA.—UN EXIT PER A LA RUA



—A falta de un bon carro ben guarnit, una comparsa així daria el crit.



# La injustícia social

Es tanquen fàbriques i tallers. D'altres redueixen els dies de treball setmanals. Cada dissabte, milers de treballadors es queden sense feina. I molts patrons, quan paguen l'última setmanada als seus obrers, els fan, amb to planyivol, unes quantes reflexions amargues. «Amb els jornals d'ara, els diuen, és impossible treballar. No podem sostenir la competència estrangera. D'altra part, el consumidor, davant els preus alts, s'absté de comprar o redueix fins al límit mínim les seves adquisicions. Si els treballadors acceptessin una rebaixa en els jornals, o si s'avinguessin a treballar una hora més...»

Comencem per reconèixer que, en la generalitat dels casos, aqueixes reflexions patronals tenen un ample fonament de veritat. Però al costat d'aquella dolorosa veritat d'avui, els treballadors podrien fer a son torn les seves reflexions al patró. «Durant els anys de la guerra—tindrien el dret de dir-li—vós fèreu beneficis enormes, que multiplicàren prodigiosament el vostre capital. D'aquells guanys, a nosaltres, no ens n'havem donat res, com no sigui algunes propines i la part corresponent a hores extraordinàries de treball. Es veritat que hi ha hagut augments de jornal. Però hi ha hagut alhora l'augment del cost de la vida, que ens ha deixat a nosaltres, fet i fet, en la mateixa situació econòmica de abans. Ara vós veieu minvar la feina i els guanys. Però en espera de temps més pròsper, tanqueu la fàbrica, o disminuïu la producció. Nosaltres, que no ens aprofitàrem del temps de les vaques grasses, som els més perjudicats en els temps de les vaques magres. Dels temps pròspers, nosaltres no n'hem tret res, com no sigui una misèria guardada a la Caixa d'Estalvis. Vós us heu comprat cases i finques, joies, automòbils. Sou un nou ric. Nosaltres som els pobres de sempre...»

Dins el règim social d'avui, estan en el seu dret els patrons que tanquen fàbriques o escursen la producció. Però la cosa injusta és precisament aquest règim que fa això possible. Els homes de cor net no poden avindre's a la perpetuació de la injustícia social. Cal una transformació profunda i àmplia. Amb una condició: que el règim nou no sigui pitjor, per als obrers mateixos, que el règim d'avui.

## ELS REIS



an arribat els reis de Bèlgica, i han passat per Madrid com si fossin els reis de Orient. Són reis que enlluernen als nens i enterneixen als grans. Són reis rossos, que han fet la guerra en mig dels soldats com els vells monarques. Són reis civils, reis ciutadans, reis humans, en fi, que deturarien la pluja d'abominacions que un Victor Hugo llençava contra els coronats. «Hi han bons reis, com hi han bones destrals», deia Albert I no ha estat destralt, sinó oscarador de destrals reials.

Tot té un doble valor de oportunitat i de interpretació. Un emperador se redreça com un espectre dels grans capitans clàssics. Volia la guerra per a el botí d'Estat. Davant d'ell s'alça Albert I com un rei d'ara, presentant no els seus drets, sinó el de la sobirania del seu poble. Ja no's tractava d'una gràcia divina i constitucional. Ja no era el rei. Era el ciutadà responsable i visible. No volia ni guanys, ni glòria, ni voluptuositats bèl·liques. Volia plantar davant dels invasors el deure i sacrificar-se-hi, igual que si plantés una creu amb fervor de màrtir. Per això el rei Albert no era rei, sinó un ciutadà que oposava l'idealisme a l'oportunitat profitosa. I l'idealisme triomfa.

Aquest va ésser l'error imperdonable pels anys dels anys; no veure, no presentir, la lliçó de suprema moral de Bèlgica... «Perquè no han deixat el pas lliure als alemanys, — se preguntava el 20 d'agost de 1914, En Cambó, — si en l'aventura no van a guanyar i risquen de perdre-ho tot, fins l'existència? Anaven a guanyar l'ànima o a perdre-la, i això val més que les siderúrgies de Charleroi, més que els tallers de Liege, més que els docs d'Ambers. Perquè l'ànima no's guanya o se perd en l'altra tomba sinó també en la terra i qui té ànima, té siderúrgies i tallers i docs, i fins els multiplica.»

En Cambó podia mostrar a Catalunya la lliçó d'aquell petit poble que's feia gran per

a conservar la puresa de la seua nacionalitat. Una lliçó d'heroisme que havia de tenir fatalment la seva recompensa, perquè si Bèlgica havia contingut vint dies les onades germàniques, el món—França, Anglaterra, Rússia, Servia, Itàlia, ja indecisa,—les contindrien vint anys. Va preferir atacar l'heroisme i mesurar l'alçament belga amb la mitjancana. Ara, l'únic home que al pas dels reis de Bèlgica és recordat amb pena, és En Cambó.

I és que se va deixar emportar per la dèria anti-quixotesca que sosté el catalanisme. S'ha acostumat aquest a recordar que Don Quixot fou venut a Barcelona, i intoxicat de antiheroisme, ha tingut cançons, jocs florals, una petita cultura, una petita política, però heroisme, és a dir, visió dinàmica de la vida, no, quan precisament el passat de Catalunya, fins a 1714, està fet d'heroisme, a la faicó belga.

Passen els reis del Nord, bells com els de Orient. Són els triomfadors del sacrifici contra l'oportunitat. I al seu pas, ressonen les paraules d'En Cambó—les paraules d'En Cambó que més se recorden:—«No anaven a guanyar res els belgues, sinó a perdre-ho tot...» I mentre els bancs se li desfan a l'home pràctic, a l'home heroic, l'Espanya germanòfila li dona escorta d'honor.

PARADOX

## Els reis simpàtics

Han arribat a Espanya hostes reials. Els Reis de Bèlgica passen triomfalment per Madrid i la seva gloriosa reialesa. Si a Madrid tinguessin un Joan Maragall, el Maragall madrileny escriuria, davant l'actual espectacle, un nou llibre «De les reials jornades».

Els partidaris de la Monarquia voldran treure profit de l'èxit del viatge de la reial parella belga, deduint-ne que la institució monàrquica té fondes arrels en el cor del poble. Però n'hi ha prou amb un moment de reflexió per a comprendre que la simpatia que volta certes figures reials, no depen-

la institució que representen, ni de la corona que ceneixen, sinó de les seves personals qualitats.

Dir rei és dir una gran cosa per a la vella sentimentalitat. Hi ha la tradició, en quasi tots els pobles, de la glòria i la magnificència monàrquica. Però ningú no pot negar que, en els temps moderns, el prestigi d'aquesta tradició ha minvat d'una manera molt forta. Han passat els temps en que es tenia el respecte i l'admiració del poble pel sol fet d'ésser rei. Els reis, per a ésser simpàtics, per a ésser estimats, necessiten alguna cosa més que ésser reis. Quan el poble de Madrid aclama a la reial parella belga, no pensa en les històriques lluisors del tron, sinó en la nobilíssima actitud del rei Albert i de la seva muller davant la violació de la neutralitat de Bèlgica per part d'Alemanya.

Ell és un rei i ella una reina. Això fa molt bonic. Es cosa que vesteix, fins quan els sobirans duen la mateixa classe de vestits que les altres persones mortals. Però totes les draperies, tot l'or i tot l'oripell, no són prou per a desvetllar l'activa simpatia de la multitud en els nostres temps. Els reis són jutjats avui com a persones humanes; per les seves condicions més que pel seu lloc, pels actes de la seva vida més que pel fet de la seva naixença. Quan s'aclama al rei i a la reina de Bèlgica, no s'aclama la institució monàrquica, sinó les virtuts humanes, que en les seves persones brillen més que les sumptuositats palatines. Albert de Bèlgica s'ha fet un prestigi mundial, no per haver pujat al tron d'un Estat, sinó per haver mostrat amb la seva conducta que és un home d'altres virtuts. Se li diu el «rei cavaller». Tingui's per segur que és el cavaller, molt més que el rei, qui recull l'admiració i l'amor del seu poble i dels altres pobles. Davant d'un rei cavaller, davant d'un home noble i bo, nosaltres ens treiem també el barret, no perquè sigui rei, sinó a pesar de que és rei.

## No s'hi amohinin



ot just obert el Parlament, sorgi, com saben, la primera topada.

Una topada amb regla, de conseqüències fatals per al senyor Dato, que s'ha vist precisat a acudir al atacador en demanda de que siguessin posades mitges soles i talons al ministeri.

Segueix Espanya essent el país deliciós, per excel·lència. La meitat de la vida, ens la passem els espanyols anant a votar. Els homes que estan al davant del govern, en conjuminar ministeris. Els parlamentaris, parlant de crisi.

El sistema, que sembla abocat a tants inconvenients, ofereix les seves aventatges. Una d'aquestes, és la de que cada dos per tres sapiguem lo que respecte dels problemes capdals que afecten a la vida de la Nació pensen les llumaneres de la política.

Sense la perturbació registrada darrerament, ens hauriem quedat a les capces, respecte de lo que opinen En Maura, En Cambó, l'Alba, En Gasset, l'Alcalá Zamora, En La Cierva i demés prohoms, entre els que acostumen a ésser cridats a Palau.

Els tòpics més gastats, els llocs comuns que ens sabem de memòria, es repeteixen en aquestes ocasions, que hi ha qui califica encara de solemnes. Els mateixos que a les Cambres combaten a mort el govern, al ésser preguntats pel quefe de l'Estat, aconsellen la continuació del bandol circumstantialment caigut.

Que el fet implica una contradicció i que no's comprèn la conducta dels que de tal forma es comporten?

Això són coses reservades als iniciats en els misteris de la política per a la que no resa el sentit que presideix les accions de la vida ordinària.

El fet és passar l'estona i en aquest aspecte, no pot negar-se que els espanyols anem tirant.

En Dato, refet de la sotragada soferta aquest dies passats, anuncia el seu propòsit

d'obrir altre cop el Parlament, allà per a dintre d'una setmana.

Hi ha qui troba que el parentesi obert en les tasques parlamentàries per a la crisi, ha sigut massa llarg. Qui opina que la dilació en convocar les Corts pot danyar al propi govern i a les oposicions.

S'assegura i tot, que perjudica al país. Com si aquest, no estés ja curat d'es-pants...

TABER

## Carnaval trist



a fa molts anys que'l Carnaval està en plena decadència. Desaparegut l'humor i el bon gust, no queda més que l'aiguardent i la grolle-ria, i amb aquests dos elements no's pot fer riure més que de fàstic.

Els darrers anys encara els nous rics varen animar un xic els balls de distrèsses. Llençaven els diners per vanitat i mentre l'abundància de confetti i de serpentines donava una coloració brillant a l'espectacle, el dring del cristall i el soroll alegre dels taps del xampany ho amaven tot d'una aparent alegria.

Enguany els diners escassegen. Alguns d'aquells nous rics tenen avui més mals de caps que pessetes. Lo que semblava que no podia acabar-se mai, ha minvat tan ràpidament, que les millors cases trontollen.

Algun jove que l'any passat omplia ell sol tot un ball de màscares, fent del seu palco el centre de la disbauxa, del soroll i de l'alegria, s'estava el dimarts passat al Tivoli, sol en el seu palco, murriós i capicac. Prou havia volgut assistir al ball del Artistic, a oblidar unes quantes hores els seus neguits, però la presència en una llotja veïna d'un aereador a qui havia demanat l'aplassament d'unes factures, li havia aigualit la festa.

D'aquell pobre jove, heroi l'any passat del ball, no'n feia cas ningú aquest any. Alguna inconeguda, tirant-li un grapat de confetti encara li deia un Adeu aixeri!! pronunciat d'esma, però ni els amics, que coneixien el seu estat d'ermilla, el rodejaven com abans.

I allí, en la seva llotja, agè al soroll que l'envoltava, aquell pobre caigut pensava en aquella querida desinteressada que li havia fet el salt amb un trinxà qualsevol, en aquella família milionària que abans li haurien donat la noia i avui no el saludaven, en aquells amics que l'explotaven i que ara fugien d'ell com d'un apestat...

Quin carnaval més trist!

JEPH DE JESPU

## Déu té un bastó...



a passió i l'encegament, menen als homes a extrems que fan riure.

Un diputat ha perdut l'acta. Volen un fet més senzill? Un canvi de postura una manifestació de feblesa, l'oblí, o el desgratament, són prou per a determinar el fet, que als ulls de tota persona imparcial i desapassionada no tindrà mai altra transcendència que la que el succés enclou en sí.

Doncs això, tan lògic, tan racional, exaspera al diputat i als amics del diputat, empenyats en donar a la cosa proporcions de veritable catàstrofe; aspecte de desgràcia mundial.

I s'enfutismen i renequen dels electors, i malparlen de les autoritats més enlairades, talment com si la justícia hagués desaparegut de la terra. I menacen, i juren venjar lo que suposen una malifeta, sense deturar-se a pensar en les causes que hagin pogut influir en el comportament del poble.

Opinem que s'imposa en els diputats que



ho eren i els ha sigut arrabassada l'acta, una mica de seny. La reflexió que a ben segur cobraran amb el temps. A mida que es convencin de la inestabilitat de les pompes d'aquesta vida, que té, afortunadament, els seus alts i baixos; les seves hores bones i dolentes.

El diputat que al trobar-se de representació s'adona de que no hi ha justícia, de que s'imposa renunciar a la salvació d'Espanya i de que *todo està podrido en Dinamarca*, s'acredita de pare conveniències mereixedor de que se'l deixi reduït a la condició de *caballero particular*.

Per a vanitós, tota vegada que fins i a tant que s'ha sentit personalment perjudicat, no ha obert els ulls a la raó.

I per a gamarús, ja que així ensenya la de sota.



L'home de les llunes

—Jo, senyors, com veuran, no sé fer embuts; o si els faig, els faig molt malament

### Savis, an aquesta hora?

Quan a l'estranger en vénen, nosaltres ja en tornem.

La certesa d'aquesta dita, que a desgrat de la reconeguda modestia que caracteritza als espanyols, tantes vegades hem tingut ocasió de constatar, ens és oferta una vegada més amb ocasió d'un descobriment pròxim a realitzar per un savi rus, bolxevic, amb seguretat.

El tal savi està en vies de trobar el medi de convertir en transparent, la matèria orgànica. És dir; que sense necessitat d'apel·lar als Raigs X ni a cap altre dels procediments fins ara coneguts, aspirar a comptar-nos, no ja les costelles, ni els ossos de la carcanada, sinó lo que de més pregón i amagat jau en l'interior de cada hu.

El savi de què parlo, es diu Wassilieff, nom que, ultra tenir—segons el meu modest parer—un caient de lo més rus que es coneix, sembla arrencat d'un dels drames d'En-Fola. De forma, que tocant a l'origen de l'autor de la meravella, no hi ha res que dir, em sembla...

En Wassilieff, es mostra orgullós del seu descobriment, que ha assajat fins avui en alguns animals, els que han mort a les primeres de canvi. El fenomen de la transparència comença a traduir-se en les extremitats de les víctimes, que expirèn al afectar l'experiència els òrgans essencials.

Així i tot, no es dona en Wassilieff per a la pell. Lluny d'això, pensa perfeccionar el procediment, fins a lograr veure la seva obra coronada pel més esclatant dels èxits. Ja és sabut que la ciència ha tingut sempre els seus màrtirs.

Deia que aquests estrangers, que's vanter dels seus estudis i els seus laboratoris i els seus experiments, no poden ensenyar als espanyols res de nou.

En Wassilieff—uf!—que barrina i es trenca el cap per a fer transparents els cossos, ignora que als desventurats espanyols se'ns pot mirar d'anys i panys, contra claror.

I que lluny d'estirar la pota, com succeeix als pobres animals sotmesos al seu experiment, seguim tan fresquets i tan alegres. Que se'n torni al llit, En Wassilieff!

V. Z.

### Aquest número ha passat per la censura governativa

### LA TRISTA CARAVANA

Van els músics en corrua apoliant-se mútuament prosseguint la seva ruta per entre mig de la gent.

L'un és orb, l'altre ranqueja i l'altre és tuberculós; també el que canta, dels quatre, és d'aspecte miserós.

Es discorren per les vies importants de la ciutat desvalguts, caminant d'esma, a totíam clamant pietat.

Es la trista caravana que passa sense fer remò; composta de quatre misers que's moren de consumpció.

La ciutat amb son bullici permaneix indiferent als pobres músics que acoten el cap, davant de la gent.

I es deturen una estona enfront d'un bar molt luxós i fan sentir als que'ls volten llurs composicions millors.

Són les que estan més de moda i es canten per tot arreu importades per sarqueles o cupletistes de preu.

Les que, ells, a dalt d'unes golfes que són llur habitació, cada matinada ensagen mentre s'extén la claror.

Que prou els ulls se'ls aduquen ja que a la nit han trescat, però és preciós que's renovi el repertori antiquat.

I fan forces de flaqueza i tornen a repetir la peça nova que ensagen per si la poden pulir.

I l'espai de nou fereixen dissonàncies garrafals i l'un toca el *Dypperari*, l'altre un passatge d'un vals...

El director s'endormisca a crida i renya, d'instint, d'esma, també, els demés sonen, el brigit se va extingint.

L'orb ha caigut, làs, per terra; fatigat i trist en un angle, i els que resten, cà i enllà, ronquen de gust.

En tanta cavalcada van desfilant per llur ment unes visions de noctàmbul que'ls fagegen crudelment.

I somnien llums i gales fluxes exhorbitants.

I rengles de cotxes i autos, salons de ball espantats

i foyers elegantíssims de music-hall i de bars on, après-minuit, imperen el fox-trot i altres balls rars;

senyors com cal, respectables, de bona reputació que mantenen una dona i en van a fè ostentació,

i còrcols... aristocràtics on el diner va llençat en jocs forts com la *rùleta* el *monte* i el *baccarat*...

I en evocà els pobres músics llur condició depriment els punys ossosos, se'ls clouen i, somniant, mira els encén.

perquè ara s'imaginen que recorren la ciutat desvalguts, caminant d'esma; cercant on geu la pietat,

i la ciutat bulliciosa continua indiferent als pobres músics, que acoten el cap davant de la gent.

Acoten el cap, congriant-se cor endins la rebeliò contra la patria que'ls deixa que's morin en un recó;

contra el destí que tolera que's llençi el dinè a grapats i ells ho vegin i no puguin anar mai alimentats;

contra les *damas piadosas* de la *alta sociedad* que llueixen els seus càrrecs en *Juntas de Caridad*.

i mai d'un geste benèfic d'elles han pogut fruir, més encara ni una paraula de conhort poguè obtenir.

Sort que's quatre miserables plens de tares i esguerrats alenen en altra vida més poblada de llealtats

i amb franc camaridatge i amb profunda compassió, l'un corra a ajudar a l'altre, el menys malalt al menys bo.

i el pobre cec té qui el guia i el qui ranqueja també i el de la tuberculosi és qui més atencions té.

I quan tots quatre s'adonen de llur sincera amistat, de pensament... fins escupen la faç de la societat.

MIGUEL GUINART

La setmana que vé sortirà el

# ALMANAC

DE

## L'Esquella de la Torratxa

per a aquest any 1921

Esplèndida coberta d'En Ricard OPISSO

Dibuixos a desdir, text escollit

PREU:

1.50 pessetes

### El misàntrop i el bromista

—Es dir que t'has disfressat?

—Es di, etern panxa-contenta, que penses seguir rient-te dels dòls de l'humanitat?

—I tu, jés dir que t creus encara que en la nostra situació l'home té l'obligació de fer sempre mala cara?

—On vas?

—Què sé jo! A esbargir-me; allà on els pesars no espantin, allà on riguin, allà on cantin, allà on pugui divertir-me.

—I la teva ànima gosa en mig del dolor regnant?

—I que t penses que plorant arregles alguna cosa?

—Jo no tracto d'arreglar, però opino que, rient, insultes a gratient al pobre gènere humà.

—Frasses buides, extractades del modo de pensà antic!

—Jo no insulto; jo sols dic que a les pènes, pinyalades.

—Quin trajecte! Això és un pastifxo.

—Vols dir?... Doncs, en bona fé, trobo que m'escan.

—De què vas disfressat?

—De *scapritxo*. Mira: un collaret fet d'ossos; per gorra, una paperina; una bata de llustrina.

—I no t cau la cara a troços?

—Per què m'hi ha de caure? Al fi,



gràcies a aquesta envoltura,  
les canto amb tota soltura  
i faig lo que vull de mí.  
—No t'ha esbalotat ningú?  
—No he trobat, fins al present,  
més que un tipo impertinent.  
—I qui ha sigut aquest?

—Tú.  
—Desdítat!... ¿Així agraeixes  
l'interès amb que et predico  
i els bons consells que t' dedico?  
Ets un ximple... No ho mereixes.  
—Noi, sento haver-t'ho de di,  
però, calculant'ho bé,  
penso que els consells, potsé  
et fan falta més que a mí.  
—Gràcies! estàs massa alegre  
per a aconsellà a ningú.  
Avui tot ho veus blanc, tú.  
—I tu en canvi ho veus tot negre.  
—El món va malament.

—Bé!...  
Ara te'n vens a adonà?  
—Si de malament ja hi va  
desde que Déu el va fé!  
—Es l'argument dels *juerquistas*.  
—Es la «vritat» pura i neta.  
—¡Complau're's en fer brometa  
àdhuc amb les coses tristes!...  
—En fi, prou filosofar.  
Jo no més se això: cal viure;  
per lo tant, me'n vaig a riure.  
—I jo me'n vaig a plorar.  
—Qui és que va més bé?

—No ho sé.  
—Doncs, abur; prou discussió.  
—Potser tu tinguis raó...  
—Qui sap!... Potsé ets tu qui en té.

C. GUMA

## REPICS

Ha dit En Cambó, referent a la darrera crisi,  
que «els homes i els partits han de fer obra de  
salvament comú, i que aqueixa obra s'ha d'em-  
pendre ràpidament.»

Ara falta sapiguer què entén l'ex ministre de  
la corona per «salvament». I, sobre tot, que  
entén per *comú*, parauleta que té varies acep-  
cions i alguna de doble sentit.

A tothom estranyarà que els membres de  
l'Unió Monàrquica Nacional protestin del Go-  
vern, oi?... Doncs és així.

Protesten furiosament contra En Dato perquè  
no els va deixar mangonejar prou en les elec-  
cions passades.

No'n tenen prou, a la *cuanta*, amb escampar  
moneda, els súbdits d'En Sala.  
No'ls basta corrompre consciències.  
Voldrien rompre urnes!

Llegim en un butlletí eclesiàstic.  
«El obispo de Solsona ha sido obsequiado  
por fuerzas vivas...»

*Fuerzas vivas?*  
Ah!... Sí!... Deu volguer dir que al entrar a  
Solsona els sagristans li devien cridar «Visca!...  
Visca!... Visca!...»  
Aleshores es comprèn. Es clar: forces «vivas».

De les noves polítiques de un diari:  
«El señor Lerroux se halla delicado a conse-  
cuencia de un fuerte enfriamiento.»  
Es de sentir, però no és d'estranyar.  
Feia tant temps que se li anaven refredant les  
idees democràtiques i republicanes!

Quin article més maco, el que publicava la  
setmana passada el setmanari *España*, i que  
duia la firma d'En Marcellí Domingo.

Res, que com que diu coses molt boniques  
que aquí no deixarien dir ni repetir, els el re-  
comano.

No podem fer altra cosa que això.  
I contents!... i encara gràcies!

Mustafà Kemal, el capdill musulmà, diu que  
aturarà les seves tropes mentres tingui lloc la  
Conferència parlant de la qüestió d'Orient.

Ara falta que els altres, mentres tant, no en  
facin cas i segueixin apallçant-lo.  
Aleshores, els seus dirien... si parlessin en  
castellà:

«Ay, Kemal! Ke mal lo has hecho!»

Ha mort a una edat molt avançada, a prop  
de Moscou, on residia, el celebrat escriptor  
Kropotkin.

Era autor del famós llibre *La conquesta del  
pà*, que revolucionà un dia el món de les idees  
socials.

## Eterna Quaresma Espanyola o La vella de les set cames



—Ja'ma convindria, ja, que me les tallessin i me'n fessin unes de noves.

## DIALEGS RURALS



—Escolti, mossèn Ramon... ¿que podria anar disfressat demà, que és  
Carnestoltes?

—Caram, que ets ruc!... Jo hi vaig tot l'any.

A Nova York, una senyora va tirar una bomba  
explosiva a la taula d'una casa de jòc.

Deu-n'hi-dó de lo radical que resalta el pro-  
cediment.

Si a Barcelona, un dia donat, les dones anes-  
sin a tirar bombes als «garitos», això semblaria  
Verdún el dia de la gran batalla.

Dimecres, el senyor Bisbe va executar la ce-  
rimònia de beneir les candeles.

Aviat se li devia acabar la feina al nostre  
mitrat.

Perquè, als pobres ciutadans, del modo que  
van les coses ja no'ns queda ni candela per  
anar al lit.

Es prepara un gran míting contra l'actuació  
del Govern en la qüestió social de Barcelona.  
Naturalment, que el tal míting tindrà lloc  
fora d'aquí.

Aquí no podríem ni tan sols anunciar-lo.  
Però els d'aquí—els interessats en parlar—  
poden anar allà on sia i demanar la paraula.  
Això encara no'ns ho han privat.  
Ara per ara, ell

Tot sovint es llegeix, escrit en lletres grosses,  
en els titulars dels telegrames dels diaris:

ESPAÑA EN MARRUECOS

I no hi ha dret, cavallers!  
Què diran els estrangers quan vegin que no-  
salties mateixos no ens amaguem de afirmar  
que Espanya és... al Marroc?...

Val la pena de pensar-s'hi una mica, al es-  
criure cosetes tan delicades.

Veig en la secció telegràfica d'un diari:

«El conde de Romanones ha salido para  
Alcoy.

Le acompaña el señor Salvatella.»  
Segur que han anat a comprar *peladillas* i  
*garrapiñás*.

Les *peladillas* se les menjarà totes l'ex fede-  
ral; i les *garrapiñás* les tirarà el coixet al cap  
d'En Dato.

Molts compliments i moltes festes ha fet el  
poble de Madrid als sobirans dels belgues.

Sobre tot an ell, don Albert, se'l menjaven  
amb els ulls, plens de entusiasme. Diu que el  
cordobès li escau molt bé.

Lo que els admira més del monarca és l'ex-  
traordinària alçària que té.

D'arribada, a l'Estació, En Weyler ja ho va  
dir:—Això! això és un rei d'altura!—

Com era d'esperar, la famosa crisi del mi-  
nisteri, ocorreguda per culpa dels funcionaris  
d'Hisenda, va solucionar-se a la fi amb el ma-  
teix Dato una mica més reforçat.

Alabat sigui Corpus!  
Reforç d'ungüents i de canyetes, no es cre-  
guin.

No pas reforç de crèdit polític ni de prestigi  
patriòtic.

Un amic de Arlotto Piovano, sacerdot cèle-  
bre italià, pregà a aquest que li dongués una  
bona fórmula per a resar amb eficàcia.

Arlotto li respongué:

—Al aixecar-vos, resareu un Pare-nostre i una  
Ave-Maria. I després hi afegireu: «Lliureu-me,  
Senyor, d'un ric arruïnat, d'un pobre enriquit,  
d'un usurer, de la tutela d'un procurador, de la  
distracció d'un apotecari, dels que van a missa  
dos cops cada dia i dels que juren per llur ho-  
nor o llur consciència.»

Mossèn Pollastret estava de íntima xerxerola  
amb la dona del-sacristà.

Al moment colmiant de l'entusiasme místic,  
ella exclamà:

—Ai, pobres de nosaltres, si En Josep, ens  
hi atrapava!

El mossèn, tranquil·lament:

—No t'amoinis, dona; si ens hi atrapava,  
faríem com aquell que no'ns coneixem.

Lliçoneta de doctrina.

El capellà pregunta an En Miranius, un xico-  
tet molt aixeric:

—Quants déus hi ha?

El noi, tot formal:

—Un per cada rel·ligió.

Es clar, En Miranius reb un cop de canya  
al mig de la closca.

No poden dir-se les veritats.

D'aquí pocs dies sortirà el  
**ALMANAC**  
de  
**La Campana de Gràcia**

per a 1921

**NINOTS SATÍRICS**  
**TEXT D'ACTUALITAT**

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUILLA, carrer  
del Oim, número 8